

ԲԱՆԱՍՏԵՂԵՎԱՆ

ՅՈՒՇԱՐՁԱՆԻՆ ԱՌՋԵՒ

Եղեգնեայ գրչով երգեցի վերեր
Ընդ եղեգան փող սիրս ելաներ:
Դ. ՎԱՐՈՒԺԱՆ

Եկայ քեզի, երկիւղած, աչկերուս մէջ փամած սիրս,
Ու ցաւին տակ նայուածքիս, զրտայ կայտառ մեծ եղբայրս
Որ կ'երազէր լուսաւոր ապագայի յաղթանակ...
Մինչ ձեռքին մէջ կը բռնէր յոյսի ծաղիկն սպիտակ:

Հիմա՝ կըմախփ մը միայն, այդ պատկերէն զեղանի,
Դժնիկի խօլ անուամբ ծրլած նեղնանք կեանքի,
Աչկերու տեղ՝ ժամնակի վերէն բացուած մուր փոսեր,
Ու... Հաւաստի քելէն կախ կանքեղի լոյս արցունքներ...:

Զրմուցրած ցաւերու ներկայութիւն մ'է հիմա
Յուշարձանն այս՝ երկէն վազուան իջնող համբուն վրայ,
Ուր շատ սիրուած անուններ զանկերու մերկ բաժակէն

Հոգիիս մէջ, ըսեղծիչ իրենց հոգին կը պարպեն,
Սուգես երգեր ծնելու, եւ պատմութեան եղեռնի
Գեղեցկութիւնը տալու եղբայրներուն իմ մտքի:

Երուսաղէմ, 1940

ԱԻԵՏՈՒՄ

Ա Պ Ա Գ Ա Ն

Այն տեսն երբ կեանքը դեռ հանոյք ու ցաւ էր միայն,
Ինձի համար ապագան հեռանքլար մ'էր փառքամ,
Անձանօթին հրմայնովն ու սարսուռովն ալ տարտամ,
Որ կը յուզէր զիս յանախ, կը հրնուեցնէր ալ սակայն:

Հրմայաբափ, անկենդան բառ մըն է լոկ հիմա ան,
Իմաստութիւնն երբ մեռցուց ամէն երազ ու խօլ յոյս,
Երբ հանոյքին ու ցաւին ուսայ լեզուն բընակուն,
Ու վախճաններն ըստ ինքեան եղան դիւրանքն իմ հոգւոյս:

Պիտի ընդ միւս բօրափեմ ա՛լ տիրութիւնը արիս.
Ու յէտ այսու, ջրլապինդ, պիտի փալեմ բարձրավիզ,
Ջահած հոգիս միւս լոյսովն իմաստութեան անասան,

Այն ուղիէն որ տանէր Գաղափարին անվախճան...
Ուղի՛դ ըլլար կեանքս, ինչպէս հառազայքը՝ ամբասիր,
Ու իր ոսկին ամենո՛ւն տար, ամենո՛ւն անխրսիր...:

Զ. ԿԱՏԱՐ